

JEDEN MUŽ.
JEDEN PES. JEDNA VEĽKÁ LÁSKA.

ČAKANIE NA PESA

MARK
B. MILLS

ČAKANIE
NA PEŠA

ČARANIE NA PESA

MARK
B. MILLS

Original title: Mark B. Mills: WAITING FOR DOGGO
Copyright © 2014 by Mark Mills
First published in Great Britain in 2014 by HEADLINE REVIEW,
an imprint of HEADLINE PUBLISHING GROUP.

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2014
Translation © Patrik Rolko, 2014

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Vilhanová
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorovej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-361-1

Venujem Bennymu

*Spievaj, ako keby ťa nikto nepočúval,
miluj, ako keby ťa nikto nikdy neranil,
tancuj, ako keby sa nikto neďíval,
a ži, ako keby bol raj na zemi.*

MARK TWAIN (1875)

1. KAPITOLA

Drahý Daniel, kristepane, to je také formálne oslovenie! Nechcela som, aby to takto vyznelo, a možno chcela, čo ja viem. Rovnako ako v mnohých iných veciach, ani v tomto som si už nie viac/viacej istá. (Ktoré je správne? Ty to určite vieš.) Doparoma, napísala by som tento list odznova, ale už som ho začínala tri razy a pritom som už mala byť dávno na letisku.

Odchádzam a budem preč dlho. Veľmi dlho. Nemôžem Ti povedať, kam letím. Na jednej strane Ti to chcem povedať, ale aj tak by to nemalo nijaký význam, pretože sama neviem, ako dlho sa na tom mieste zdržím. Takto to je lepšie. To je, samozrejme, hlúposť. Chcem povedať, že je to tak lepšie pre mňa, nie pre Teba, aj keď viem, že Ty sa s tým vyrovnáš, lebo si silný, rozumný a tak trochu bezcitný.

Porozprávame sa o tom, len čo sa na to budem cítiť. Teraz na to rozhodne nemám náladu, inak by som nezdrhala do Austrálie – hups! (To bol vtip. Vidiš, nestratila som zmysel pre humor, aj keď si mi minule v noci tvrdil presný opak.) No dobre, vzhľadom na okolnosti to až taká zábava nie je. Predstavujem si, ako sedíš za stolom a čítaš si tieto riadky. Mrzí ma to, môj drahý, predrahý Daniel. Som zbabelec. Aspoň to som sa o sebe dozvedela. A je mi ľúto aj Pesa. Je to len a len moja chyba. Bohvie, kam som vtedy podela rozum. Čo som si myslela? Nádejala som sa, že bude mať pre nás veľký význam,

že uzdraví náš vzťah. Ty to slovo budeš nenávidieť, rovnako ako neznášaš, keď rozprávam o cestách, energiách a, áno, o anjeloch.

Problém je v tom, že ja v to skutočne verím, zatiaľ čo Ty nie. Naozaj je toto ten povestný kameň úrazu? Možno áno. Mala som rada tvoju zdvorilú toleranciu, ten skeptický úsmev v Tvojich očiach, ale už mám všetkého plné zuby. Teraz už viem, že je to prejav Tvojho cynizmu a povýšenosti. Ty si jednoducho myslíš, že poznáš odpovede na všetko. Omyl, nepoznáš. A pozná ich vôbec niekto? Možno je toto práve to, čo sa o sebe musíš dozvedieť, tak ako som ja musela o sebe zistiť, že som zbabelec. Možno dokážem žiť iba s mužom, ktorý verí na anjelov. Neboj sa, to ešte neznamená, že utekám preč s Brendonom. Aj tak je to debil. Tebe by som pred ním dala prednosť hocikedy (a ak už toto nie je kompliment, tak neviem). Nie, odchádzam sama, cestujem naľahko, idem rovno za nosom. Nikto iný nie je, len ja a Ty vieš kto – „ten, ktorého meno sa nesmie vysloviť“, ako ho žartovne voláš. Viem, že podľa Teba je to len výplod mojej pokrivenej fantázie, lenže ja verím, že stojí pri mne aj teraz, v tejto chvíli, dáva na mňa pozor a Ty nemôžeš poprieť, že ten pocit je ozajstný (ani keby si mal pravdu v otázke anjelov, čo, samozrejme, nemáš!).

Vráť Pesa tam, odkiaľ som ho vzala. Niečo mi hovorí, že tú novú prácu získaš a nemôžeš ho predsa nechať celý deň zatvoreného v byte. To by nebolo fér, navyše pochybujem, že by ste vy dvaja dokázali vychádzať. Je teraz pri Tebe, díva sa na Teba tými svojimi čudnými očami? Prisahám, že keď som sa balila, sledoval ma pohľadom plným opovrhnutia, ako keby vedel, čo robím. Samozrejme, nemal o tom ani šajnu, je to len pes, malý škaredý pes. Nie, nie je až taký škaredý, ale Ty predsa vieš, ako to myslím – jednoducho tej krásy príliš nepodedil, chudák. Zdá sa mi, že keď som ho uvidela prvý raz, asi mi ho prišlo ľúto. Cítim sa príšerne za to, že mu robím zo života chaos, ale aspoň mal možnosť na chvíľu zmeniť prostredie, dopriať si krátku dovolenku. Odviedla by

som ho naspäť sama, no nemala som na to čas. Pochop, nič z toho, čo robím, som neplánovala, proste to tak prišlo, z ničoho nič. Zrazu som jasne videla, čo musím urobiť, a tak som to urobila.

Myslíš si, že robím najväčšiu chybu vo svojom živote? Ja nie. Podľa mňa sme sa dostali do situácie, keď sme sa chystali urobiť rozhodnutie, ktoré by pre nás bolo nesprávne, rozhodne by bolo zlé pre mňa a pravdepodobne aj pre Teba. Necít ku mne nenávisť, Daniel. Budeš si pripadať ponížený, pochopiteľne, ale mohlo to dopadnúť aj horšie. Mohla som utiecť priamo spreď oltára a všetci by mi nadávali, aká som hnusná mrcha, čo by Ti to celé asi ulahčilo. Prosím, nesnaž sa ma nájsť ani mi nevolaj, zbytočne sa budeš namáhať, lebo keď si toto budeš čítať, ja už budem vo vzduchu.

Posielam Ti lásku a svetlo

Clara XXXXXXXXX

P. S.: Práve som si to po sebe prečítala a uvedomila som si, že som sa nevyjadрила dostatočne jasne. Medzi nami je koniec, aspoň zatiaľ, hoci ja sama mám taký pocit, že je to definitívne, ale ktovie. Nikdy nehovor nikdy, je tak? Potrebujem sa otvoriť novým príležitostiam (fajn, tak teda iným mužom). Nemôžem Ti brániť v ničom, čo chceš urobiť, ale ak sa vyspíš s Polly, zabijem Ťa. Je mladá, prístupná a zbožňuje Ťa, no je to aj moja mladšia sestra, takže *non toccare*, ako vravia Taliani (to mi pripomína obchod so suvenírmi v Lucce, kde si mi kúpil tú ohavnú porcelánovú sošku Panny Márie, lebo Ti pripomínala môjho otca v ženských šatách). X

Ruka sa mi trasie, keď odkladám list opatrne na stôl. Tak bezcitný? Vážne? Cynický a povýšenecký?

Nikdy som nemal pocit, že sa správam povýšenecky. Bola to taká naša malá hra. Jej pravidlá sme si stanovili spolu. Astrológia, minulé životy, strážni anjeli, to všetko Clara ohromne prežívala a ja som

jej nadšenie brzdil. Zmierili sme sa s tým, že máme odlišné názory, a robili sme si z toho žarty, pretože nás spájalo čosi, čo bolo oveľa hlbšie než všetko ostatné. A to čosi bola láska. Obaja sme to tak vnímali. Nemôže si po štyroch rokoch len tak zmeniť pravidlá, nasadnúť do lietadla a zmiznúť. Je to predsa aj môj život.

Chcem byť naštvaný, ale hnev akosi neprichádza. Zasiahli ma obviňovania vznesené proti mne a ochromil nepríjemný plazivý pocit, že na tom, čo sa stalo, možno predsa len nesiem istý podiel viny.

Hodím letmý pohľad k nohám. Peso tam už nie je, leží na gauči. Vie, že tam nesmie, no moju reakciu má zjavne na háku. Dokonca mu nestojím ani za to, aby mi venoval aspoň pohľad. Papuľu má opretú o predné laby a sústredene civie von oknom, akoby oblaky putujúce po oblohe prechovávali v sebe kľúč k nejakej ťažkej metafyzickej otázke, s ktorou zápasí.

„Peso.“

Neotočí sa ku mne, ale veď prečo by sa mal, keď to nie je meno, na ktoré reaguje, asi preto, lebo vie, že to nie je nijaké meno, len nejaké slovo, ktorým naňho voláme, kým sa nerozhodneme, ako ho budeme nazývať naozaj.

Vyskúšali sme už všetko – dokonca sme lovili aj na webových stránkach s menami pre novorodencov, ale z nejakého dôvodu sme nenašli žiadne, ktoré by mu sedelo. Chvíľu sme si mysleli, že tým pravým by mohol byť Eustach. Nevydržalo nám to ani deň. Svätý Eustach bol podľa Wikipédie rímsky generál, ktorý konvertoval na kresťanstvo, len aby sa na jeho hlavu zosypal celý rad nešťastí, múk a trápenia. Nakoniec ho spolu so synmi uškvarili zaživa v rozpálenej bronzovej soche býka. Za to vďačíme cisárovi Hadriánovi – nebol to len vládca, ktorý vedel postaviť pevný múr, ale bol to tiež muž, ktorého temná predstavivosť pri odstraňovaní svojich nepriateľov nepoznala hranice. Dnes už viem, že svätý Eustach je aj patrónom hasičov – tých záchranárov, ktorí tak fatálne zlyhali pri hasení plameňov, ktoré ho uvarili

– a všeobecne každého, kto čelí nepriazňam osudu.

„Eustach,“ prihovorím sa mu. „Práve čelím nepriazni osudu.“

Peso natiahne ucho, len jedno, to ľavé, ale nie je to nič viac než len malé nepatrné šklbnutie. Oči má stále nalepené na oblakoch ťahajúcich sa za oknom.

Siahnem do vrečka a vyberiem mobil. Viem, že v ňom mám uloženú jej číslo, pretože sme sa v apríli dohadovali o nečakanej narode-ninovej párty pre Claru. Pracuje ako koordinátorka programov pre jednu spoločnosť, ktorá vymýšľa všelijaké aktivity pre deti, a zdá sa, že väčšinu času trávi raftovaním na divokej vode vo Walese. Sú prázdniny, takže čakám, že sa mi ozve odkazová schránka.

Zdvihne po štvrtom zazvonení. „Daniel...“

Jedno jediné slovo, ale cítiť z neho lákavú zmes radosti, prekvapenia a očakávania.

„Ahoj, Polly.“ Peso znovu šklbne uchom, tentoraz pravým. „Ako sa máš?“

Clara si za to môže sama, nahováram si a takmer tomu aj uverím. Nikdy by mi to nenapadlo, keby sa o tom nebola zmienila.

„Skvele,“ zašvitorí Polly. „Driem ako pes.“

Takmer v tom istom okamihu pozriem na Pesa privareného ku gauču a v duchu si kladiem otázku, kde sa to prirovnanie, preboha živého, vzalo.

2. KAPITOLA

Začína sa to už v okamihu, keď nastupujeme do autobusu.

„Môžem cestovať so psom?“

„O tom rozhoduje šofér, kamarát.“

Dnes sedia šoféri autobusov v uzatvorených kliečkach, pre vlastnú bezpečnosť, takže sa musí prilepiť nosom na plexisklo, aby lepšie videl na Pesa, ktorý mi stojí pri nohách.

„Kriste,“ prehodí nezaujato. „Musíš si ho vziať na kolená.“

„To nemôžem. Keď sa ho pokúsim zdvihnúť, uhryzne ma.“

„No toto! Tak on je násilník? Hrozba pre verejnosť?“

„Nie, nie, on iba...“ Pateticky sa odmlčím. Ako to len mám vysvetliť? Je to pravda: on ma naozaj uhryzne, ak sa ho pokúsim vziať na kolená.

„Sorry, kamoš, pravidlá sú pravidlá.“ Prosím, len to nehovor, myslím si v duchu, ale on si to neodpustí. „Neprídem predsa preňho o robotu.“

Spravidla by som sa s ním hádal, dokonca by som vyvolal scénu, ale dnes sa na to necítim. Ledva som si ráno dokázal uvariť vaje. „Chápem. Prepáčte, že som vás obťažoval. Želám vám pekný deň.“

Vystupujem z autobusu, keď vtom ten šofér povie: „Počuj, keby to bol povedzme vodiaci pes či alerný pes, alebo terapeutický pes...“

„Nie je.“

Šofér zagúľa očami a dodá pomaly, takmer po slabikách, aby vý-

znam jeho slov pochopil aj ten najväčší tupec: „Lebo na takýchto psov je vôľa vodiča krátka.“

„Ach, iste, je to alertný pes.“ Pobúcham sa po hrudi, aby bolo jasné, na ktorú oblasť je Peso senzibilný.

„Problémy so srdcom v tvojom veku?“ odfrkne. „Žartuješ.“

No je to on, kto sa zabáva na môj účet. Žmurkne na mňa a hlavou mi naznačí, aby som nastúpil. K čítačke priložím elektronickú kartu a poďakujem sa mu.

„A schovaj si ho niekam, nech nestraší ostatných cestujúcich.“

Tentoraz nežartoval.

Útulok pre psy a mačky v Battersea sa krčí medzi starou plynárnou a zanedbanými pozemkami, ktoré obklopujú už dlhé roky nefunkčnú elektrárňu. Sotva si dokážete predstaviť úbohejšie miesto na umiestnenie nechcených domácich miláčikov. Úzky pozemok v tvare trojuholníka je vklinený medzi železničné trate a rušnú dopravnú tepnu. Naposledy som tadiaľto prechádzal pred niekoľkými rokmi, od tých čias sa to tu zmenilo. Len zriedkakedy sa pohybujem južne od rieky, mojím výsostným územím je severozápadný Londýn, tam som doma už od svojho príchodu do metropoly. Budova so zahnutou sklenou fasádou so svojim lesklým priečelím stojí dnes priamo pri ceste. Jej pompéžna architektúra pôsobí trochu prehnane, ako krutý výsmech všetkým pozostalým príbuzným s veľkými nádejami, ktorí po prečítaní poslednej vôle prateť Mabel odišli od právnicka s dlhým nosom. Na rozdiel od Francúzska alebo Talianska, kde podľa zákona náleží pozostalým percentuálny podiel majetku zosnulej osoby, v Anglicku môžete s príbuznými vypieť ešte aj z hrobu. Víťazom v právnickom súboji sa veľmi často stáva práve blaho milovaného zvierťaťa.

Peso sa tvári, že mu toto miesto nič nehovorí. Vchádza do budovy svižným krokom a vzdialenému štekotu, ktorý preniká hučaním práve prechádzajúceho vlaku, očividne nevenuje ani najmenšiu pozornosť.

Žene na recepcii vysvetlím háklivú situáciu, v ktorej som sa znenazdajky ocitol. Prekypuje energiou a dobrou náladou, doslova žiari, podobne ako celá prijímacia miestnosť, kde trávi celý pracovný deň. Usmieva sa na mňa ešte aj vtedy, keď mi vraví, že som mal zavolať a dohovoriť si schôdzku vopred. Neviem, asi je to iba môj osobný dojem, ale v tom láskavom úsmeve, ktorým ma Laura – presne to má na pripnutej menovke – oslňuje, cítim akúsi krehkosť. Pripomína mi opatrovatelky v ponurom sanatóriu neďaleko Brightonu, kde dožíva svoje dni môj starý otec. Je vôbec možné, aby sa niekto správal tak neobľomne dobrosrdečne? Alebo sa takýto človek prepne do svojho skutočného modu, len čo sa za vami zatvoria dvere, razom začne nadávať ako pohan a terorizovať nešťastníkov, ktorých mu zverili? Tolko na objasnenie cynizmu, z ktorého ma Clara obvinila.

O desať minút už sedím s Pesom v neutešenej kancelárii s ďalšou živiálnou mladou ženou v typickom tričku s golierom a logom útulku. Táto sa volá Beth. Má na starosti hľadanie nových domovov pre už raz umiestnených miláčikov a zreteľne na nej vidieť, aké je jej nepríjemné hľadať nový domov pre psa, ktorému našla pána len pred tromi týždňami. Ohromne sa mi uľaví, keď zistím, že je to predsa len človek. Beth je zhruba v mojom veku, niečo okolo tridsiatky, a pozorne ma počúva, keď jej rozprávam svoj príbeh. Sedí naklonená smerom ku mne a laktami sa opiera o stôl.

Hrám to na ňu cez súcit: vysvetľujem jej, že to bola moja priateľka, ktorá chcela mať psa, nie ja, dokonca to so mnou ani neprebrala, len sa jedného dňa objavila doma aj s ním a potom sa z ničoho nič spakovala, opustila ma a nechala mi to stvorenie na krku. Lenže ja, vravím jej, nie som momentálne v situácii, aby som sa oň vedel postarať sám. Beth chápavo prikyvuje, ale vidím, že očami pátra v mojej tvári po nejakých stopách, ktoré by jej aspoň naznačili dôvody, prečo ma tá úbohá Clara opustila. Určite si v duchu kladie otázku, či mi zdrhla preto, lebo som násilník, alebo len preto, že som ju už nudil.

Ja osobne mám v paži, čo si myslí, ak si vezme Pesa naspäť a dovolí mi pohnúť sa vo svojom živote ďalej.

Vytiahnem hnedožltú obálku, ktorú mi Clara nechala, sú v nej všetky oficiálne dokumenty. Beth ich nepotrebuje, má vlastnú zložku. Peso jej nič nehovorí, no rada s ním prejde celý proces znovuprijatia do útulku. Na môj vkus sa pri nej začínam cítiť až príliš orwellovsky, ale vystrúham úsmev a poďakujem sa jej.

Ukáže sa, že Peso je v skutočnosti Mikey. Clara sa mi o jeho pravom mene nikdy nezmenila, tento prejav zábudlivosti jej však zrejme dokážem odpustiť. Mikey!? Preboha. To znie, ako keby si to rodičia Winstona Churchilla v poslednej chvíli rozmysleli a dali svojmu energickému synčekovi meno Brian. No povedzte, sadli by si Roosevelt so Stalinom v Jalte k jednému stolu s niekým, kto by sa volal Brian?

Beth sa mračí, keď si číta, čo je v zložke uvedené. „To je zvláštne, bol u nás len týždeň, kým si ho vaša priateľka vzala.“

„A?“

„Myslela som si, že ho tu máme uvedeného ako odsúdenca na doživotie.“

„Odsúdenca na doživotie?“

„Ako vo väzení... ibaže u nás to znamená veľmi dlhý pobyt.“

„Prečo to hovoríte?“

„No veď sa len naňho pozrite.“

Zadívam sa na Pesa, ale ten pohľad rozhodne nestojí za veľa. Leží skrútený na zemi a olizuje si gule.

„Á, to nie je dobré,“ povie Beth.

„Peso, prestaň.“

„Nie, mám na mysli pravidlá, ktorými sa u nás riadime. Týkajú sa kastrácie.“ Beth listuje v papieroch, až nakoniec nájde, čo hľadá. „Aha, jasné. Nebol u nás dosť dlho, inak by sme ho boli vykastrovali. Vaša priateľka súhlasila, že sa o to postará.“

Tentoraz ju už opravím. „Moja expriateľka.“

„Na tom nezáleží. Podpísala vyhlásenie, že mu dá urobiť odborný zákrok.“

„Aký zákrok?“

„Fik-fik.“

Strhnem sa. Asi musíte byť mužského pohlavia, aby ste pochopili, že nie je možné zhrnúť kastráciu do gesta pripomínajúceho nožnice v akcii a nejakého zvukomalebného úslovja.

„Nikdy sa mi o tom nezmienila.“

Beth položí dľaň na ten posvätný spis. „Je to tu čierne na bielom.“

Nič nie je čierne na bielom. Naopak, je to sivé, sivé a deprimujúce. Rozprávame sa predsa o Pesových guliach, preboha!

„Musím to zvážiť.“

„Treba to urobiť.“

„Prečo?“

„Pretože také sú pravidlá.“

Keby ma poznala lepšie, asi by tie slová nikdy nevypustila z úst.

„Pravidiel a zásad sa držali aj nacisti pri vyhladzovaní Židov, cigánov a homosexuálov. Podľa vás to bolo v poriadku?“

Beth sa tvári do krvi urazene, dokonca si znechutene povzdychne. „Toto od vás vôbec nie je fér.“ Oči sa jej náhle zalesknú hromadiacimi sa slzami a ja v tej trápnej situácii radšej odvrátim pohľad. Peso veselo pobehuje po miestnosti. Nespomínam si, že by som ho vôbec niekedy videl takého šťastného. Spontánne sa dvíham zo stoličky a podávam ruku ponad stôl.

„Rád som vás spoznal, Beth, ale už musím ísť. A Peso odchádza so mnou.“

Viem, správam sa pateticky. Je to len pes. Pes, ktorého som nikdy nechcel, no napriek tomu očakávam aspoň náznakov nejakej vďačnosti. Čokoľvek. Letný pohľad uznania venovaný tomu dvojnohému tvorovi na opačnom konci vôdzky by úplne stačil, ale nedostanem ani ten.

Celou cestou do najbližšieho parku som pre psa vzdych.

„Hej, kamarát, vieš, že ti chceli odfiknúť guľky?“

Peso zastane a oňuchá spodok odpadkového koša.

„Veru. Fik-fik! *Adios testiculos*. Šmik – a už by si bol bez guľí.“

Nemohol som si vybrať horší okamih. Tak veľmi sa sústredím na Pesa a premýšľam nad tým, či zdvihne labu a očúra ten kôš, alebo ho nechá na pokoji, že si vôbec nevšímam deti vo vyžehlených modrých rovnošatách, ktoré práve vypustili z neďalekej školy. Upozorní ma na ne až jedna z ich zazobaných mamičiek, keď ma okrične: „Prosím?! Dávajte si láskavo pozor na jazyk!“

Poznám tento typ veľmi dobre: blondína s prehnane štíhlou figúrou, ktorá si je absolútne istá svojím postavením v privilegovanom svete. Presne ako moja sestra. Mám sto chutí odplatiť sa jej, keď vtom vidím, ako sa jej malý syn ošíva v rozpakoch z matkinho správania.

„Prepáč, mladý muž.“

„Ako sa volá?“ spýta sa ma chlapec nečakane.

„Peso.“

Neďaleko nás stojí veľký tereniak s pohonom na všetky štyri. Parkuje proti predpisom dvoma kolesami na chodníku, výstražné svetlá pravidelne blikajú. Žena ho odomkne diaľkovým ovládacím kľúčom na privesku. „Hector, okamžite pod' do auta!“

Hector je krásny chlapec, vyzerá ako malý Christian Bale v *Ríši slnka* – strapaté vlasy a veľké zelené oči. „Ahoj, Peso,“ zahrkúta a podrepne.

Peso nielenže vystrčí hlavu smerom k Hectorovi, on mu ešte aj dovolí, aby ho pohladkal a poškrabal za uchom aj na brade.

„Ty si určite ten najlepší pes na svete. Však, Peso? Najlepší pes na svete.“

„Hector!“ vrazí medzi nás pobúrený výkrik jeho matky.

Chlapec sa pozrie na mňa a zagúľa očami. „Musím ísť.“

„Neboj, bude lepšie – myslím ten tvoj život.“

„Dúfajme,“ odpovie. „Tak sa maj, Peso. Hádám sa ešte niekedy uvidíme.“

Sledujeme, ako sa Hector štvorá do toho obrovského mercedesu. Keď auto prechádza okolo nás, zamáva nám.

Vážne povedal dúfajme? Navyše s takou zhovievavosťou biblického mudrca? Mohol mať nanajvýš dvanásť. Kde sa to decko vzalo? Rozhodne v sebe nemalo nič zo svojej matky.

Zopakujem Hectorov prístup a podrepnem si. „No vidíš, Peso, práve si si našiel kamoša.“

Načiahnem k nemu ruku. Sprvu mám dojem, že je to len hrmot áut ženúcich sa po ulici oboma smermi, čo mi znie v ušiach, ale v skutočnosti to je tlmené vrčanie, ktoré ma varuje, aby som sa k nemu radšej nepribližoval.

3. KAPITOLA

„Môžem to povedať na plnú hubu?“
„Neviem, Džej, či môžeš.“

„To je fuk, aj tak ti to poviem.“

Sedíme v bare na Portobello Road a Džej hádže do seba tretie alebo vari už štvrté mojito, kým sa konečne vyjadrí. „Urobil si skvelú vec, že si sa jej zbavil, kamoš.“

„Koho? Clary?“

„A koho iného? Nikdy som ju nemal rád.“

Som v šoku. „Chodil som s ňou skoro štyri roky. Myslím, že keby sa to nestalo, nikdy by si niečo také nepovedal.“

„No tak, buď chlap, Dan. Tvrdím azda, že tá tvoja životná láska je totálny psychopat? Kristepane, až taký idiot zase nie som. No nech sa razom pod zem prepadnem, ak si si neuviazal na krk cvoka.“

„Clara nie je cvok.“

„Clara je korunovaný cvok s certifikátom a vždy ním bola. Nič v zlom, kamoš. S takými poletuškami je celkom dobrá zábava, keď máš dvadsať, ale my sme už niekde inde. Toto je skutočný život. Chlapovi v našom veku trvá večnosť, kým si nájde poriadnu ženskú. Pozri sa na takého Jethra.“

„Čo je s ním?“

„Už je za zenitom.“

„Jethro?“

Jethro je najväčší frajer, akého poznáme. Je vysoký, vždy chodí rafinovane neupravený a jeho život sa skladá z ponocovania u druhých, vášnivého fajčenia trávy a brnkania na gitare. Hrá na nej celkom slušne. Je ako stredoveký trubadúr, kočuje z miesta na miesto a neprestajne hľadá nejakého mecenáša, ktorý by ho prichýlil pod svoju strechu a nakrmil.

„Vravím ti, hodnota toho chlapa klesá voľným pádom. Všetky ženy obdivujú hriešnikov, keď sú mladé, ale najlepšie si čistého vína, Jethro rozhodne nie je chlap, ktorému by si zveril svoje bábätko. Ten by ho určite nechal padnúť hlavou na zem.“

„Mám rád Jethra.“ To je fakt. Má úžasný zmysel pre humor a historky podáva tak ako nikto iný.

„Veď aj ja,“ utešuje ma Džej. „No zlaté časy už má za sebou. Nijaká žena v našom veku nestojí o povalača, aj keby to bol fešák, hlavne keď jej začínajú tikať biologické hodiny.“

Má pravdu. Preto sú Jethrove priateľky čoraz mladšie. Chudák Jethro.

„Clara však nie je ako Jethro.“

„Ja ti len hovorím, že absolútne chápem, prečo si sa ňou dal uniesť. Je sexi, to je fakt, a ešte ako, a navyše trochu švihnutá, čo vôbec neriešiš, keď si mladý, ale my už mladí nie sme... prepáč, že ti to vravím takto úprimne, ale ty sa chceš vážne oženiť so ženou, ktorá je posadnutá krištálmi, aurami a čo ja viem, akými sračkami ešte?“

„Anjelmi.“

„Anjelmi?!“

„Zoznámila sa s akýmsi Brendonom, ktorý ju presvedčil, že má strážneho anjela.“

„Tak teraz si ma vážne dostal!“

„Volá sa Kamael.“

Na Džejovej tvári sa usadil tupý výraz neveriaceho Tomáša. „Už nemám čo dodať.“

S Džejom som sa zoznámil na Warwickej univerzite, kde sme obaja študovali angličtinu. Naše priateľstvo je jedným z tých vzácných a väčšinou výnimočných vzťahov, ktoré sú oveľa bežnejšie medzi mužom a ženou, aspoň pokiaľ viem z vlastných skúseností, kde majú obaja absolútne odlišné charakterové vlastnosti a ich temperament túto priepasť ešte zväčšuje. Mám sklon pristupovať k životu obozretne a som vďačný za všetko, čo mi nadelí. Džej sa doň vrhá s vervou absolventa kurzov sebaobrany a prežitia a urputne prekonáva každú prekážku, ktorú mu život postaví do cesty, aby spomalil jeho postup. Sil, energie a ctížiadosti má za desiatich, ak nie rovno za sto.

Samozrejme, existujú aj veci, ktoré nás spájajú. Na Warwicu to bola rovnaká vášeň k literatúre. Celé hodiny sme fantazirovali o tom, akú dieru do sveta urobíme na poli vydavateľskej činnosti. Vydavateľský priemysel potreboval ľudí, ako sme boli my – čerstvú krv s otvorenou myslou naladenú na digitálnu revolúciu, ktorá ním v tom čase začínala otriasať. Mysleli sme si, že sa doň musíme vrhnúť každý po vlastnej osi, ale len preto, aby sme sa v ňom naučili poriadne plávať. Pri prvej vhodnej príležitosti by sme potom spojili svoje sily, vybudovali multimiliónovú firmu a predali ju tomu, kto by ponúkol najviac.

Lenže obaja sme skončili skôr, než sme sa stihli rozbehnúť. Džej prijal ponuku od McKinseyho, u ktorého zarezával už počas posledného semestra v škole, a ja som krátko nato vyhral konkurz na miesto v D&AD. Poradca pre oblasť riadenia a reklamný textár – tak presne tými sme sa stali. Hovorte mi niečo o nenaplnených snoch.

Zavše sa utešujem myšlienkou, že sa aspoň živím slovami. Pravda je však taká, že vyrábam osekané textíky pre spoločnosti, ktoré sú mi úplne ukradnuté. Som copywriter, a nie zlý. Svedčí o tom niekoľko ohavných trofejí, na ktoré sadá prach vo vetracom bielizníku. Darilo sa mi celkom dobre, kým Trev, teda Tučniak Trev, ako raz trval na svo-

jej prezývke, hoci sa k nej už nikdy viac nevrátil, psychicky skolaboval. Trev bol môj art director. My copywriteri a art directori vždy úzko spolupracujeme. Tvoríme kreatívne partnerstvo, pevný dvojčlenný tím. Dokonca sa spolu aj premiestňujeme z jednej agentúry do druhej. Vedel som, že Trev trpí depresiami, preto s ním bola v práci taká zábava. Asi som mal tušiť, čo príde, a včas zalarmovať niekoho, kto by mu pomohol, ale pravda je, že tie najlepšie kúsky vytváral práve vo chvíľach, keď mu príslovečná posledná slamka lámala chrbát. Dnes je už v poriadku. No prázdny. Antidepresíva z neho vymazali všetko, čo z neho robilo toho, kým bol. Nezostali nijaké ostré hrany, nijaké výšky, nijaké dná, nehovoriac o humore a vtipе, ktorým kedysi doslova sršal. Aspoňže zostal nažive. Ukázalo sa, že sa pohrával s nápadom hodiť šípku zo strechy činžiaka neďaleko Bermondsey, v ktorom býva.

Možno má Clara pravdu, možno mám naozaj kamenné srdce, lenže nemôžem si pomôcť, predstava, ako sa Tučniak Trev vrhá sťa lastovička zo strechy vysokého domu, ma vždy rozosmeje. Súvisí to nejakou asociáciou hromotníka, ktorý sa snaží pohybovať s gráciou a elegantne ako ten hroch, čo sa vykrúca ako baletka v Disneyho *Fantázii*, ten, čo tam poskakuje v tej priesvitnej sukienke. Dúfam, že sa o túto predstavu jedného dňa dokážem podeliť s Trevom a obaja sa na nej budeme rehoť ako kone. Zatiaľ si ju však nechám pre seba.

Nie je to veru med lízať. Túlam sa tou krutou divočinou už šiesty mesiac, ukrajujem z úspor, trápim sa hypotekárnymi splátkami. Nikto nechce osamelého copywritera. Moje meno má ešte stále dobrý cveng, aby som si vďaka nemu sem-tam dohodovil schôdzku s ľuďmi, ktorí boli našimi rivalmi v boji o tie príšerné trofeje. Väčšinou sú len zvedaví, chcú sa so mnou zoznámiť a vydrankať špinu na Tučniaka Treva z prvej ruky.

V Indológii to bude možno iné. To zistím už zanedlho.

„Indológia?“ odfrkne pohrdavo Džej. „Čo je to za reklamnú agentúru,

keď si dá takýto názov?“

„Nie je zlá,“ odporujem mu.

Medzitým sme sa presunuli do ďalšieho baru. Pripomína kulisy z nejakého postapokalyptického filmu: neomietnuté tehlové múry, surový betón, industriálne lampy z plechu, čo sa možno stanú – a možno nie – budúcim hitom interiérových dizajnérov.

„Je to malá, nová a nezávislá agentúra.“

„Fajn,“ ustupuje Džej. „Beriem to ich *Indo*, ale ten zvyšok?“

„Dávajú tým najavo spôsob, akým pracujú, svoju dôslednosť. Niečo ako psychológia, teológia, sociológia...“

„Onanológia.“

„Zjavne ten názov prehnaní focus groupom, ale dostali naň najmenej kladných reakcií.“

Džej sa schuti zasmeje a chyť ma za rameno. „Prepáč. Dúfam, že sa z toho niečo vyklúje, vážne. Kedy máš pohovor?“

„Pozajtra.“

Džej privrie oči a v duchu kalkuluje. „Štvrtok, štvrtok... to budem vo Frankfurte. Bol si tam už niekedy?“

„Vo Frankfurte?“

„Ani sa tam netrep, je to diera. Hoci Nemci sú celkom fajn. Na Nemcov si vždy nájdem čas.“

To ma povzbudí. Džej pochádza z nemeckej židovskej rodiny a počas holokaustu prišiel o značnú časť svojich predkov. Ich osudy pozná naspamäť – dostali sa doňho spolu s materským mliekom – a napriek tomu bol stále pripravený zakopať vojnovú sekeru a obrátiť list. Jeho štedrosť stavia celú moju oveľa bezvýznamnejšiu záležitosť s kopačkami od ženy, s ktorou som sa chcel oženiť, do úplne iného, znesiteľnejšieho svetla.